

Позвани смо да будемо Христови, да Христа сведочимо не само речима, него својим ЖИВОТОМ

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 12. септембра 2026. године у цркви Светих Кирила и Методија у Љубљани

Преосвећени Владико, брате Кириле, браћо архијереји, Преузвишени Надбискупе љубљански, директоре Канцеларије за односе са црквама и верским заједницама Републике Србије, представнике Амбасаде Републике Србије, Ваша Екселенцијо почасни конзуле Републике Србије, браћо свештеници, браћо и сестре,

Данас сам заиста благословен јер је Господ довео моју смерност овде у град Љубљану, у Црквену општину љубљанску, да се сретнем са свима вама. Наравно да као поглавар наше помесне Српске Православне Цркве осећам велики благослов где год да идем, а има нашег народа, и где год могу заједно са православним верницима наше Цркве да се молим, али посебну радост осећам када долазим у просторе Загребачко-љубљанске митрополије и, наравно, када долазим било где у Словенију, а неће замерити друге црквене општине Словеније што осећам посебну радост када дођем овде у

Љубљану, јер прву Литургију као архијереј ове епархије, за коју ме у једном тренутку Сабор наше Цркве одредио, служио сам управо овде на овом светом месту, за овом часном трпезом.

Када долазим овде, истински осећам да долазим у свој дом, да долазим међу браћу и сестре. И није мали број лица које познајем и за која знам да узносе молитву не само за себе и за своје духовне потребе, него за читаву нашу Цркву, а међу многима помињу и моје недостојно име. Долазим, дакле, доносећи благослов Светог Саве, доносећи благослов свих светих наше помесне Цркве, свих патријараха који су претходили мени на овом месту, свих поглавара наше Цркве, али и читавог Сабора наше помесне Цркве. Доносим благослов и истовремено упућујем молитву Господу да благослови све вас, да вам да мир, да вам да радост, да вам да слогу и међусобно разумевање, да вам да да будете истински, прави и аутентични људи, деца Христова, деца Божја.

Овога пута долазимо сви заједно да се молитвено сетимо почетка богослужења на овом месту, које се одвило пре тачно деведесет година. И деведесет година нису само прости број, нити је то само освртање уназад. Деведесет година јесте сабрано на овом месту безброј молитава, светих Литургија, крштења, венчања, исповести, покајања и светог Причешћа. То је духовна историја наше Цркве, духовни печат нашег православног народа на овом месту, у овој предивној, гостољубивој, широкој душом и срцем земљи, земљи која је украшена безбројним лепотама Божјим, али коју пре свега красе дивни, благочестиви људи, иконе Божје, који једнако као што је ширина, дубина и висина лепоте ове земље, носе ту исту, још ширу, још дубљу и још дужу и вишу лепоту у својим душама.

Често ми, Срби православни, знамо да хвалећи се можда понекад говоримо о себи као о народу који је широкогруд, који је гостољубив, као о народу који свуда и на сваком месту има простора у својој души и у свом срцу за другога, ма ко он био. Али ја – говорим из свог личног искуства, а сигуран сам да то искуство делите и сви са мном – сретао сам овде безброј пута оно што сам до тог тренутка мислио само о нашем народу, о свом народу. Сретао сам безброј пута људе који имају места у својој души за све и свакога, а безброј пута су показали да ту има места и за нас православне Србе. То не би било тако да и овај народ није укорењен у вери Христовој, да и он није васпитан и растао кроз векове и кроз историју на крсту, на распећу Христовом, али исто тако и у тајни Његовог Васкрсења. Из тог разлога сигуран сам да препознајемо једни друге као браћу, да препознајемо да смо једни другима блиски по промислу

Божјем, јер ништа у нашим животима не бива без воље Божје. И није случајно да су ветрови, а можда понекад и олује историјске, упутили нас и овде и на ово место да бисмо, можда рањени ветровима који су нас лелујајући бацали тамо и овамо, овде могли да нађемо мелем за своју духовну и душевну рану, али исто тако и могућност за свој материјални прогрес, напредак и узрастање.

Верујем и надам се да и они који су нас примали и примају – и вероватно примаће и убудуће – нису остали без ударја, да смо и ми знали да кажемо не само хвала, него и више и корак и даље од тога, да уграђујемо себе у овај простор, у ову заједницу, и да богатећи се лепотама, вредностима и дOMETИМА народа који овде вековима живи, заједнице овде која се вековима развија, и ми њу по промислу и по љубави Божјој обогатимо својим талентима и својим даровима, пре свега и изнад свега духовним даровима Божјим, печатом Христовим.

Дошли смо да прославимо деведесет година од како је подигнут храм који је, гле чуда, не случајно посвећен Светом Ћирилу и Методију, светој браћи, просветитељима и равноапостолима словенским, онима који су прешли преко границе свог народа, преко границе своје постојбине, прешли преко свог језика и пронели језик којим је говорила њихова душа, њихово срце, њихов ум и читаво њихово биће, а то је језик Христов. Учинили су тај језик Христов разумљивим и прихватљивим за све словенске народе и оставили нам тај језик да сваки наш дар, свака наша мисао, свака наша реч и свако наше дело буде утемељено на том језику, да дише тим језиком, да говори тим језиком. Дакле, овде и на овом месту позвали су нас да будемо Христови, да Христа сведочимо не само речима, него својим животом, јер то је хришћанин.

Хришћанин је онај ко има Христа у центру свога живота, који Христа поставља на прво место у свом животу, зато што зна да кад је Христос центар живота, кад је он на првом месту, све остало ће доћи онако како треба и онда кад треба на своје место. Јер ако је уместо Христа било шта, али баш заиста, заиста било шта на Његовом месту, све ће пре или касније доћи на погрешно место, све ће пре или касније постати узалудно, постати празно, постати бесмислено. Јер ако замислимо свој живот – по речи великог аве Доротеја чији се списи налазе у „Добротољубљу“, између осталог које је, ево, преведено и на словеначки језик – ако замислимо свој живот као кружницу и Господа Христа који је у центру те кружнице, а себе како се налазимо на ободу кружнице. Онда када се приближавамо ка центру, ка Христу, ми постајемо ближи једни другима. Дакле, то је хришћанска вера – да будемо што је могуће ближи Христу, јер онда је сигурно да ћемо бити ближи једни другима,

а то једно другима значи бити ближи ближњему своме, а то значи бити ближи сваком човеку. Јер сваки човек је саздан и створен по слици и прилици Божјој, створен као икона Божја, створен као наш брат, створен да кроз њега и у њему препознамо Господа Исуса Христа, да своју љубав и своју верност на Христа потврдимо својим односом љубави према другом човеку.

Зато, браћо и сестре, радујемо се данас и благодаримо Богу што смо дошли да служимо свету Литургију, ево, тачно после деведесет година од како је служена прва Литургија у славу Божју. Радујемо се и молимо се Богу заједно са владиком Кирилом, заједно са осталим архијерејима, заједно са Надбискупом љубљанским, заједно са представницима свих институција који су овде присутни, али и са свим људима добре воље где год да се налазе, да нас Господ надахне да отворимо своја срца, своје умове и своје душе, да Он проговори из нас, да нам помогне, да Га само не спречавамо да чини оно што је Његова воља са нама и са читавим светом, да Га не спречавамо својом гордошћу, својим самољубљем, својим егоизмом, него да смирено узносимо молитве Њему, Једном у Тројици Богу, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.

spc.rs